

7. oddíl Rysové
Středisko M. Seiferta
Beroun

Závod vlčat a světlušek 24.4.2010

Závodu se zúčastnili:

Honza, Míša, Lenka, Róža, Patrik, Honzík, Jana, Darča, Anička V, Stěpan, Kuba a Adam. Sešli jsme se v 8,30 hodin na autobusovém nádraží a jeli jsme do Rudné, odkud jsme s doprovodem vyrazili do lomu u Nučic na závody vlčat a světlušek, který pořádalo středisko Balvan Rudná.

Po příchodu jsme se zaregistrovali k závodu a po slavnostním nástupu Róža vylosoval pořadové číslo ke startu naší hlídky. Měli jsme startovat až jako desátí a tak jsme hráli na

místě nějaké hry. Patrik Dnes slavil dvanácté narozeniny, a proto nemohl běžet v bodované hlídce a byl přiřazen k první hlídce Lvů, aby jako zkušený skauti otestovali trat'.

Konečně jsme vyrazili na Trať. Na startu naše hlídka dostala průvodce Havrana, který nám přečetl první část deníku Thomase Livingstona.

Thomas Livingston našel v londýnském muzeu staré stránky z deníku cestovatele o výpravě do Afriky, kde ukryl poklad. A proto se sám Livingston vydal do Afriky najít poklad.

Podle deníku jsme na prvním stanovišti museli zabalit věci na výpravu. Na druhém stanovišti jsme určili světové strany podle kompasu a zorientovali mapu. Na třetím stanovišti jsme ošetřovali zranění lovců, kteří prchali před nosorožci. Na čtvrtém stanovišti jsme přelézali Viktoriiny vodopády pomocí lan. Na pátém stanovišti jsme se museli poznávat dopravní značky. Potom nás na trase obtěžoval pobuda a až potom jsme se dozvěděli, že to byl šestý úkol. Na sedmém stanovišti na nás čekal šaman jedné vesnice, který nám dal zašifrovanou zprávu, která nám ukázala cestu k pokladu. Na osmém stanovišti jsme připravovali pohoštění pro místní domorodce, jako oplátku za pohostinnost. Na devátém stanovišti jsme měli postavit přístřešek, abychom uchránili věci, před deštěm a potom jsme šli po šípkách k pokladu a potom do cíle.

Protože se nám nepovedl postavit přístřešek jsme skončili až sedmí, ale to nevadí, příští rok to zkusíme znovu.

Po nástupu a vyhlášení výsledků jsme uháněli přes lom do Nučic na nádraží, abychom stihli vlak. Bylo to jen tak tak, sotva jsme přišli, hned vlak přijel.

Deník cestovatele

Thomase Livingstona

Jmenuji se Tom Livingston a toto je můj deník. Donedávna jsem pracoval jako knihovník v Národním muzeu v Londýně. Vždycky jsem toužil procestovat svět a zažít opravdové vzrušující dobrodružství, nikdy jsem se však neodhodlal. Až jednou, při náhodném ukládání starých knih na mne vypadlo pár potrhaných papírů. Chtěl jsem je znovu založit do knihy, ale naštěstí jsem si všiml, že je to rukopis neznámého cestovatele. Důkladně jsem si papíry prostudoval a zjistil jsem, že jsou to části deníku, který neznámý cestovatel ukryl do knihy. Mnoho let byly založené a nikdo je neobjevil až já.

Když jsem si stránky pročítal, zmocnilo se mne obrovské vzrušení. Cestovatel psal o nějakém pokladu zlatých mincí, který schoval kdesi v Africe. K deníku nebyla přiložena žádná mapa, takže jsem se jen mohl z jeho zápisků dohadovat kudy cestoval.

Představa, že bych se vydal po jeho stopách mě úplně nadchla, a tak jsem nechal práce v Muzeu a právě teď cestuji do nitra Afriky, abych se vydal po stopách tajemného cestovatele. Mě dobrodružství právě začíná!

Úkol první

Dnes odpoledne jsem vystoupil po náročné a dlouhé cestě z vlaku ve městě Nairobi, což je hlavní město krásné země jménem Keňa. Než však vyrazím dále musím si nakoupit veškerou výbavu na cestu a pobyt v přírodě. Doufám, že to zvládnou a nic nezapomenu.

Úkol druhý

Konečně jsem vyrazil na cestu. Myslím, že jsem nic nezapomněl a jsem dokonale vybaven. Za hranicemi města jsem však trochu znejistěl. Musím si nejprve dobře prostudovat mapy a zorientovat se, abych věděl, kde jsem a kudy mám dále pokračovat.

Úkol třetí

Dnes jsem překročil hranice Tanzanie a pomalu procházím kráterem Ngoro Ngoro. Přihodila se mi však příhoda, kterou nesmím opomenout zde zmínit! Cestou jsem narazil na dva lovce, kteří tady byli na Safari. Přepadl je nosorožec a oni se rychle zachránili na stromě, při slézání však oba spadli a oškvřivě se poranili. Musel jsem využít své znalosti a všechny schopnosti, abych jim pomohl a ošetřil je.

Úkol čtvrtý

Včera jsem spatřil tu nejkrásnější věc na světě! Došel jsem až k Viktoriiným vodopádům! Řeka Zambezi si poklidně teče a náhle padá do hloubky až sto metrů! Rychot vody je ohlušující, ale je to nádhera. Mám však malý problém. Musím se dostat na druhou stranu vodopádů do Zimbabve. Bude to náročná cesta a musím překonat spoustu těžkých překážek.

Úkol pátý

Dnes jsem dorazil do hlavního města Zimbabve. Jmenuje se Harare a je to to nejpodivnější město ze všech, co jsem kdy viděl. Velký shon a ruch, všude spousta ulic a uliček. Půjčil jsem si malé auto, abych jím projel, ale protože jsem se tu nevyznal, musel

jsem hodně dávat pozor na dopravní značky, abych projel dobře.

Úkol šestý

Tajný úkol, dětem nebude předem čtena legenda! Až po splnění úkolu!

Dostal jsem se dnes do podivné situace. Na ulici mě oslovil muž a nabízel mi pomoc. Vzal mě do nedaleké krčmy a slíboval mi, že mě dostane lehce do Jižní Afriky. Hospodský pořád něco rozzlobeně vykřikoval tou svou hatmatilkou a já mu vůbec nerozuměl. Můj nový průvodce nad tím mávl rukou a raději chtěl, abych mu dal všechny své peníze, že je schová. Jinak hrozí, že mě tady v hospodě okradou. To mi začalo připadat divné a řekl jsem, že žádné peníze nemám. Můj nový průvodce tomu nechtěl uvěřit a dokonce mi

vzal mé zavazadlo a prohrabal ho, což se mi vůbec nelíbilo. Ještě, že jsem si peníze dobře schoval do boty.

Když nic nenašel, sebral se a beze slova odešel. Hned nato si ke mně přisedl jiný člověk a říkal: „Udělal jste dobře, že jste mu nic nedal. Hospodský tady vykřikuje, že je to zloděj a podvodník, ale vy jste mu asi nerozuměl. Ten člověk Vás chtěl jen okrást a možná i někde zabít. Nesmíte uvěřit každému, lidé jsou zlí!“ V té chvíli mi bylo jasné, že nesmím být tak důvěřivý a byl jsem rád, že jsem si peníze schoval. Teď už vím, že mě tato zkušenost velmi poučila a už nikdy nebudu věřit cizím lidem, nikam s nimi chodit a už vůbec se nenechám na nic nalákat.

Úkol sedmý

Konečně jsem se dostal do vesnice Zuluú. Přesně o téhle vesnici jsem našel zápisky

v nalezeném deníku. Náčelník Mhathabile mě přivítal s otevřenou náručí a hostil mě několik dní. Stačilo jen, abych mu jako dárek věnoval můj hřebec, zrcátko a jeho ženám pytlík koráleků, které jsem si pro tuto příležitost sbalil. Nakonec mi předal tajné zápisky, které už mnoho let opatruji a které tu kdysi nechal bílý muž. V hlavě mi začalo hučet, protože jsem si uvědomil, že právě tyto zápisky mohou pocházet z pera onoho tajemného cestovatele, po jehož stopách jdu. Zápisky jsem si vzal a důkladně prostudoval ve své chýši. Ale běda! Musejí určitě obsahovat nějaké velmi důležité sdělení, protože jsou zašifrované!!! Nejspíš teď strávím hodně času tím, že je budu luštit.

Úkol osmý

Konečně vím, kde mám hledat poklad se zlatými mincemi a jdu doufám správnou cestou. Jde se mi levice, když vím, že se blížím k cíli. Dnes jsem však dorazil do malé vesničky Polokwanú, kteří jsou velmi chudí, nemocní a hladoví. Přesto mi poskytl ubytování a chtěli mě i pohostit, ale v tuto chvíli jsem se rozhodl jinak. Víم, že konec mé cesty se blíží a zásob mám stále dost. Proto jsem se rozhodl, že dnes pohostím za jejich dobrotu já celou vesnici.

Úkol devátý

Myslel jsem, že již zítra naleznu poklad. Jsem už opravdu velmi blízko, ale zdá se, že se počasí proti mně spiklo. Odpoledne začalo tak

strašně pršet, že jsem se musel ukryt pod rozložitý strom. Čekám až přestane, ale nebe je úplně černé a proudy vody se stále na mě valí. Bojím se, že promoknu nejen já, ale i všechny mé věci, nashromážděný materiál z cest, fotky a filmy. A noc je na krku. Nedá se nic dělat, musím si postavit přístřešek,

Úkol desátý

Přečíst po splnění devátého úkolu!

Jsem v cíli! Konečně! Jdu si pro poklad!!!!